

Phạm Lệ An

Ngang Trái

- Chị Thu ơi, anh Đông đến rồi...

Thanh vừa kéo tay Đông vào nhà vừa gọi lớn. Một giọng nói nhỏ nhẹ vọng ra từ nhà bếp:

- Ủ, chờ chị rửa tay xong sẽ ra ngay...

Đông hơi khựng lại, giọng nói này chàng đã từng nghe qua. Đông nhú mày, chẳng những chỉ nghe qua mà hình như còn rất thân thiết. Tim chàng thất lại... rồi Đông lắc đầu một mình, nhủ thầm, giữa ban ngày mà cũng nằm mơ. Thanh đẩy nhẹ Đông ngồi xuống sofa ở phòng khách, nàng nói:

- Ngồi đi anh. Một lát em sẽ giới thiệu anh với chị Thu của em. Bà chị ruột ở Canada mà em vẫn thường nhắc đó...

Đông lại nghe tim mình hơi nhói trong lồng ngực. Hôm nay mình làm sao thế này? Sao lại cứ nghĩ đến người xưa? Không hiểu tại sao đã hơn hai mươi năm rồi mà chàng vẫn không quên được nàng. Chỉ một cái tên hay một giọng nói giống nàng cũng làm cho tim Đông ray rứt.

Có tiếng chân bước ra, Đông ngược mắt nhìn. Người mà Thanh gọi là chị Thu đang đứng cạnh chiếc ghế của Thanh ngồi, đối diện với

Đông. Tim Đông đập hụt một nhịp. Không phải chàng nằm mơ giữa ban ngày, mà thật sự cảm giác của chàng đã đi trước một bước. Nó đã nhận ra nàng từ khi nghe giọng nói quen thuộc của nàng. Dù cho nàng đã già đi và gầy hơn ngày xưa một chút. Mái tóc dài mà chàng vẫn yêu ngày nào đã bị cắt ngắn và uốn dợn sóng theo thời trang. Nhưng ánh mắt kia, giọng nói kia vẫn không hề thay đổi. Nó vẫn như có một ma lực điều khiển nhịp đập của trái tim chàng. Đông thở vội, chàng có cảm tưởng trong căn phòng này không có đủ không khí cho chàng thở. Mắt Đông chợt mờ đi, chàng chỉ nghe loáng thoáng tiếng Thanh nói:

- Giới thiệu với anh, đây là chị Thu của em. Còn đây là anh Đông mà em vẫn nhắc trong thư với chị đó...

Đông hít vào một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại mình. Chàng nhìn thấy Thu đang ghé ngồi xuống cạnh Thanh. Không nghe Đông trả lời Thanh ngược nhìn chàng bất bẻ:

- Kìa, sao anh không galant gì hết vậy? Sao không... welcome chị Thu?

Đông đã lấy lại bình tĩnh, chàng cố tình nhìn thẳng vào mắt Thu để đoán xem nàng có nhận ra chàng hay không, nhưng chàng chẳng thể đoán được điều gì trong ánh mắt đó. Có lẽ chàng đã thay đổi nhiều quá cho nên Thu không nhận ra chàng. Đông đành gượng cười:

- Hân hạnh được biết cô Thu, tôi vẫn thường nghe Thanh nhắc đến cô luôn...

Thu cười, nụ cười của nàng kém tươi hơn ngày trước. Đông nghĩ thầm và tự ngạc nhiên với chính mình. Không ngờ đã lâu mà Đông vẫn còn nhớ rõ như vậy. Giọng nàng thật khách sáo:

- Không dám, chào anh. Tôi cũng vậy, thư nào cũng nghe Thanh kể về anh...

Đông nhìn Thanh và Thu. Hai gương mặt có nhiều nét hao hao giống nhau. Bây giờ chàng mới hiểu tại sao lúc mới gặp Thanh lần đầu, chàng đã có cảm giác như đã gặp Thanh ở đâu rồi. Cái cảm giác gần gũi và thân thiết mà lúc đó chàng không thể nào giải thích được.

Thanh chợt đứng dậy:

- Quên nữa, để em đi lấy nước mời anh Đông chứ...

Thu kéo Thanh ngồi trở xuống:

- Thanh tiếp anh ấy đi, chị rót nước cho, sẵn tiện canh chừng nồi phở...

Đông khoát tay:

- Không cần đâu...

Dù vậy Thu vẫn quay lưng đi vào bếp. Không biết Đông có làm lẫn hay không, khi có cảm giác Thu không muốn đối diện với chàng. Nhưng đến tối, lúc một mình trở về nhà thì Đông chắc chắn rằng, Thu đã nhận ra nhưng cố tình lẩn tránh chàng. Nói cách khác, nàng muốn chối bỏ mối quan hệ giữa nàng và Đông cách đây hơn hai mươi năm, thậm chí nàng muốn xem chàng như người xa lạ, chưa từng quen biết. Trong bữa ăn, mấy lần Đông định hỏi thẳng Thu, nhưng nàng đã khéo léo lái câu chuyện qua hướng khác để chặn lời Đông, không cho chàng hỏi. Cuối cùng, vì tự ái, Đông đành gạt bỏ ý định nhận lại nàng. Chàng chưa chát nghĩ thâm, có lẽ những kỷ niệm của mối tình đầu mà chàng vẫn còn nâng niu ấp ủ cho đến bây giờ, đã chẳng là gì trong ký ức của người xưa.

Đông chợt thở dài, chàng nghĩ tới một câu trong bài hát nào đó:

"người đã quên rồi sao ta còn nhớ?" và cảm thấy nó thật giống tâm

trạng của chàng lúc này.

Đông không thể nào quên được buổi tối cuối cùng trước khi vĩnh viễn xa Thu. Nàng và chàng cùng đi dạo trên bãi biển, tiếng sóng vỗ rì rào, tiếng gió thổi vi vu, tiếng của những hàng thuyền dương trên bờ lay động xào xạc... và những giọt nước mắt của Thu. Nàng bị gia đình ép duyên, bắt phải lấy một người mà nàng không hề yêu thương. Đông biết, chỉ cần chàng hứa một tiếng thì Thu nguyện sẽ bỏ tất cả để theo chàng, nhưng Đông lại chẳng dám hứa điều gì. Lúc đó Đông còn quá trẻ, hai mươi mốt tuổi. Cái tuổi vừa mới ra đời, còn xung động, hăng hái, xông xáo. Chàng không muốn bị gánh nặng gia đình ràng buộc quá sớm, Đông không nghĩ tình yêu là tất cả, cho nên mặc dù rất yêu Thu nhưng Đông cũng thụ động nhìn nàng đi lấy chồng, và mất hẳn liên lạc với nàng từ lúc đó.

Thời gian qua, cuộc đời chàng nổi trôi cùng vận nước. Cái nồng nhiệt sôi nổi của tuổi trẻ vơi dần theo năm tháng. Bầu nhiệt huyết của thanh niên cũng cạn dần, khi va chạm với thực tế phũ phàng. Đời sống không lý tưởng như chàng nghĩ. Con người không phải ai cũng đều đối xử thật lòng với nhau. Và tương lai thì không chỉ là một màu xanh hy vọng.

Rồi tai họa ập đến, cho cả dân tộc chứ chẳng phải chỉ với riêng chàng. Chỉ có mấy năm sống dưới chế độ cộng sản, mà nhân sinh quan của Đông thay đổi đến độ không ngờ. Cuối cùng, nhờ vào một dịp may, Đông đã đến được bến bờ tự do và định cư ở Mỹ mười mấy năm nay.

Về vật chất, Đông là một mẫu người tị nạn khá thành công. Sau khi tốt nghiệp, trường đại học nơi Đông theo học đã giữ chàng lại làm phụ giảng. Và cũng chính nơi này, cách đây một năm Đông đã gặp

Thanh.

Trở trêu thay, càng thuận lợi về công danh sự nghiệp bao nhiêu, thì con đường tình cảm của Đông hình như lại bế tắc bấy nhiêu. Sau mỗi tình đầu không trọn vẹn với Thu, Đông cũng có trải qua vài mối tình nữa. Nhưng rồi tất cả đều cùng giống nhau ở một chỗ là không có đoạn kết. Vì vậy, năm nay tuy đã ngoài bốn mươi mà Đông vẫn còn độc thân. Không hiểu tại Đông khó tính quá, hay là tại phụ nữ ở bên này khó chịu đựng mà mãi Đông vẫn không tìm được một người tâm đầu ý hợp. Chẳng có cuộc tình nào có thể so sánh được mối tình thơ dại ở thành phố biển ngày nào với Thu. Xã hội càng văn minh thì con người càng trở nên thực tế. Mà với Đông thì thực tế lại giết chết tình yêu. Bạn bè thường chế giễu Đông khi thấy chàng vẫn đi tìm một tình yêu lãng mạn và thơ mộng. Mọi người đều cho rằng thứ tình yêu kiểu Romeo và Juliette đó ngày nay đã không còn tồn tại nữa.

Rồi chàng gặp Thanh, cảm giác quen thuộc và gần gũi ngay từ lúc đầu đã khiến hai người trở nên thân nhau mau chóng. Tuy Thanh nhỏ hơn Đông đến cả con giáp, nhưng chàng vẫn tìm thấy nơi nàng một sự cảm thông vô hình. Trong thời gian qua, có những lúc Đông nghĩ rằng mình đã yêu Thanh. Nhưng cho đến hôm nay thì Đông biết là không phải. Tất cả chỉ vì hình bóng của Thu tiềm ẩn trong Thanh. Đông biết, chàng vẫn còn yêu Thu. Chẳng biết cuộc sống của Thu bây giờ ra sao? Nàng có tìm được hạnh phúc gia đình hay không? Đông tiếc là trước đây những khi Thanh nhắc đến Thu, Đông thường tìm cách lãng đi không muốn nghe. Chỉ vì chàng không muốn cái tên Thu gọi lại trong chàng những kỷ niệm buồn.

Đêm hôm đó, Đông không thể nào dễ được giấc ngủ. Chàng chỉ

chộp mắt được mấy tiếng đồng hồ, sau khi quyết định sáng mai sẽ dẹp bỏ tự ái qua gặp mặt Thu để nhận lại nàng. Đông nghĩ nếu không tròn duyên nợ thì cũng còn tình bạn bè. Chàng nhất định sẽ hỏi, vì sao mà Thu cố tình làm mặt lạ, không nhận lại Đông. Nhưng Đông đã chẳng còn dịp để hỏi Thu. Sáng hôm sau, khi Đông gọi điện thoại cho Thanh để hẹn đến nhà nàng, thì Thanh cho Đông biết công ty nơi Thu làm việc có chuyện gấp bất ngờ, nên Thu đã đáp chuyến máy bay sớm nhất để trở về Canada. Đông nửa tin nửa ngờ, chàng nghĩ rằng đó chỉ là một cái cớ để Thu trốn tránh chàng.

Thu ngồi thờ người trên bàn viết. Nàng rất hối hận với quyết định sang Mỹ thăm Thanh vừa rồi của mình. Thật ra Thu đã đoán biết từ lâu rồi, người đàn ông tên Đông mà Thanh đang yêu là chàng. Những ngày đầu mới quen Đông, Thanh đã kể cho Thu nghe tất cả chuyện giữa Thanh và Đông. Kể cả thứ tình cảm mơ hồ chưa rõ nét mới hình thành trong tim Thanh. Thu biết em gái nàng đã bắt đầu yêu. Nàng lo lắng sợ Thanh đặt tình yêu không đúng chỗ, nên bảo Thanh hãy điều tra kỹ về Đông. Rồi không biết bằng cách nào mà Thanh đã tìm được và gửi cho Thu một bản "lý lịch" thật chi tiết của Đông. Khi nhìn cái tên dài ngoằn và khá đặc biệt của Đông, Thu đã nghi ngờ đó là chàng, người của mối tình đầu trắc trở. Càng đọc thêm những chi tiết mà Thanh thu thập được, thì Thu càng chắc chắn một trăm phần trăm người đó đích thực là Đông của ngày nào. Thu còn nhớ rõ cảm giác mừng rỡ của mình lúc đó. Tâm trạng của nàng thật đúng như những lời nhạc nức nở và tha thiết: "Người ngỗ đã đi xa nhưng người bỗng lại về. Tình ngỗ đã quên đi nhưng tình vẫn quanh đây".

Thật ra thì từ ngày rời xa Đông đi lấy chồng, tình yêu của Thu dành cho Đông chẳng hề phai nhạt. Ba năm dù sống cạnh chồng nhưng lúc nào Thu cũng "giấu trong tim một bóng hình". Hạnh phúc là một thứ gì đó rất xa lạ đối với Thu, khi mà cá tính của hai vợ chồng nàng giống như hai thái cực. Dù cho cả hai vợ chồng đều có cố gắng, nhưng dường như họ không thể nào hòa hợp được.

Ngày 28/4/1975, chồng nàng nhờ quen biết với bạn bè làm trong tòa đại sứ Mỹ, nên đã lên được máy bay rời khỏi Việt Nam. Thu bị kẹt lại, một thời gian sau, chồng Thu bảo lãnh nàng sang Canada. Ngày đặt chân đến Canada, là ngày mà Thu biết rằng chồng nàng đang sống chung với một người đàn bà khác. Thu đồng ý ly dị. Từ đó nàng bắt đầu cuộc sống cô đơn nơi xứ người. Trong những năm qua, những người bạn của Thu có lẽ tội nghiệp cho cảnh đơn chiếc của nàng, nên cứ tìm cách giới thiệu, mai mối cho nàng. Nhưng không hiểu tại sao Thu không thể nào tìm thấy tình yêu lần nữa. Dù Thu đã từng cố gắng, song tất cả đều vô ích. Những kỷ niệm đẹp của mối tình đầu cứ lẫn lộn trong trí nhớ của Thu, còn trái tim nàng, thì ngoài Đông ra hình như không còn chỗ để chứa những hình bóng khác. Nàng cũng có ý dò tìm tin tức của Đông, nhưng biển người mênh mông làm sao tìm được. Thu đành nghĩ rằng, nếu còn duyên nợ thì một ngày nào đó định mệnh sẽ an bày cho nàng gặp lại Đông.

Nhưng định mệnh có khắc nghiệt với Thu quá hay không, khi sắp đặt cho nàng gặp lại Đông trong một hoàn cảnh éo le như thế này? Niềm vui trùng phùng chưa trọn vẹn, thì nỗi buồn chia cách đã kéo về.

Những lá thư của Thanh gửi cho Thu càng đầy ắp tâm sự yêu thương dành cho Đông bao nhiêu, thì lại càng khiến nỗi tuyệt vọng trong lòng Thu dâng lên cao bấy nhiêu. Thu biết, nàng không thể nào

nhấn tâm đi giành giật hay chia xẻ tình yêu với em mình, dù rằng chính Thanh cũng không chắc chắn là Đông đã yêu Thanh. Thu phải công nhận là Thanh hơn nàng ở chỗ rất cứng rắn và dứt khoát trong tình cảm. Tuy yêu Đông, nhưng Thanh vẫn còn đủ sáng suốt để nhận xét và phân tích mọi việc. Cứ theo lời Thanh, thì có lẽ Đông không yêu Thanh, hoặc là chàng yêu một người khác qua hình bóng của Thanh. Trong một lá thư gửi cho Thu gần đây, Thanh viết:

"...Chị biết không, tuy em yêu anh Đông nhưng điều đáng buồn là hình như anh ấy không yêu em, mà chỉ đang tìm một hình bóng khác qua em chị ạ. Có lẽ ở nơi em có một vài điểm giống với người mà anh ấy yêu. Điều này thì em chỉ đoán thôi, vì chẳng bao giờ anh ấy chịu tâm sự với em cho dù nhiều lần em đã cố tình dò hỏi. Có những lúc anh ấy rất lạ. Chẳng hạn như chiều nay khi anh ấy rủ em đi dạo bờ hồ. Cuối ngày, trời chạng vạng tối, đang đi chợt anh ấy đứng lại nhìn sững em một lúc. Em hỏi hộp cứ ngỡ anh ấy sẽ tỏ tình, nhưng không phải. Cuối cùng, chị biết anh ấy nói gì với em không? Anh ấy thờ dài và hỏi em tại sao con gái bây giờ không thích để tóc dài? Còn nữa, không biết tại sao anh ấy rất thích nghe em gọi anh ấy bằng ba tiếng "anh Đông ơ" một cách nũng nịu. Bởi vậy mỗi lần muốn đòi hỏi anh ấy một điều gì đó, thì em chỉ cần gọi như vậy là anh ấy sẽ chiều em ngay, dù rằng trong lòng em không vui lắm. Em biết, những lúc đó anh ấy đang nghĩ đến người khác, thậm chí có lẽ anh ấy đang tưởng tượng là đang ở bên cạnh người nào đó chứ không phải là em. Chị còn lạ gì lòng ích kỷ của con người phải không, nhất là trong tình yêu. Em không thể chấp nhận người đàn ông mình yêu nhìn mình mà lại tơ tưởng và yêu thương một hình bóng khác. Nhưng bản tính em thì chắc chị cũng đã biết rồi. Đối với

em muốn là phải được. Cho nên em tin rằng với thời gian và sự khéo léo của em, một ngày không xa anh Đông sẽ thật sự yêu chính con người của em. Chắc chắn em sẽ có khả năng đánh đổ cái bóng nào đó, mà anh Đông đang nhìn thấy qua hình ảnh của em..."

Và cũng chính vì những lời lẽ ấy của Thanh, đã khiến cho tình cảm của Thu như dậy sóng. Cái bóng mà Thanh đang muốn đánh đổ đó, có phải chẳng chính là Thu? Những thứ mà Thanh kể, hình như đều là một vài kỷ niệm nho nhỏ trong chuỗi dài những kỷ niệm đẹp của nàng và Đông. Thu nghe lòng mình chùng xuống, khi nghĩ rằng Đông vẫn còn nhớ đến nàng. Rồi trong một phút yếu lòng, Thu đã đặt vé máy bay để sang thăm Thanh. Nàng chỉ muốn nhìn lại Đông chứ không hề có ý nghĩ nhận lại chàng. Một lần thôi, để thỏa lòng mong nhớ, rồi sau đó trở về với cuộc sống nhàm chán trước kia của mình. Nhưng mọi việc không đơn giản như Thu nghĩ, khi Đông đã nhận ra nàng. Thu biết với bản tính yếu đuối của nàng, nếu không sớm tránh mặt Đông thì sau này cả ba đều đau khổ. Dù sao đời nàng cũng đã quen chịu nhiều trắc trở, thì đâu có hy sinh mối tình với Đông thêm một lần nữa, có lẽ cũng chẳng đến nỗi nào. Huống chi Thanh lại là em gái của nàng. Làm sao Thu có thể tìm được hạnh phúc trong khi em gái mình đau khổ?

Thanh nhìn Thu cho hai viên thuốc vào miệng rồi hớp một ngụm nước, nuốt mặt nuốt. Nàng đỡ lấy ly nước trong tay Thu đặt lên chiếc bàn ngủ, trong khi Thu ngã lưng xuống giường. Thanh kéo nhẹ chiếc mền lên đắp cho Thu. Nàng nói:

- Chị ráng ngủ một chút đi cho lại sức. Em thật không ngờ, mới có ba tuần lễ mà chị sút mau như vậy. Để em ra nấu cháo, chút nữa khi

nào chị thức dậy thì ăn...

Giọng Thu yếu ớt:

- Cám ơn Thanh, báo hại Thanh phải nghỉ học trở về săn sóc cho chị. Chị không sao đâu, Thanh thu xếp trở về học tiếp đi, sợ không theo kịp bài vở đó...

Thanh hơi nghẹn ngào:

- Mình ở bên này chỉ có hai chị em, chị có chuyện em không lo thì lấy ai lo cho chị? Học thì lúc nào mà học chẳng được. Năm nay không xong, thì năm tới học lại. Đâu có gì quan trọng hơn sức khỏe của chị...

Thu không trả lời, nàng khép nhẹ mắt và thở đều. Hai viên thuốc an thần có lẽ đã giúp Thu dễ dàng đi vào giấc ngủ. Thanh thở dài nhìn chị, không hiểu dạo này Thu có điều gì lo nghĩ, mà bác sĩ bảo rằng Thu bị khủng hoảng tinh thần khá nặng. Có lẽ lại là những phiền phức trong công việc. Hơn lúc nào hết, Thanh cảm thấy đời sống của dân Bắc Mỹ này chịu thật nhiều áp lực. Tuy thoải mái về vật chất, nhưng lúc nào hình như cũng phải chạy đua với thời gian. Dân bản xứ đã khổ, những người tỵ nạn còn khổ hơn nhiều lần. Đời sống càng cao, thì con người lại càng nhiều nhu cầu. Mà nhu cầu càng nhiều, thì lại càng phải nỗ lực làm việc kiếm tiền để phục vụ những nhu cầu đó. Cái vòng loanh quanh chỉ có thế, nhưng nếu sống ở đây lâu, có lẽ chẳng ai thoát khỏi bị nó cuốn vào.

Thanh nhớ ngày mình mới sang định cư, mua sắm hay tiêu xài thứ gì, nàng cũng tính ra theo giá trị tiền Việt Nam, rồi kêu đắt quá không mua. Dần dần, Thanh thay đổi lúc nào nàng cũng không hay. Hình như ngay cả thì giờ để phân tích tại sao, và từ lúc nào mình thay đổi, Thanh cũng không có. Sáng ngủ dậy, vội vã chuẩn bị mọi thứ cần

thiết để bắt đầu một ngày. Trong ngày thì tất bật quay cuồng trong công việc, chiều về đến nhà thì nấu nướng, ăn uống, nhiều khi không cần ngon, quan trọng là nhanh và gọn. Tối đến, khi mọi việc đã tạm xong, nhìn lại đồng hồ cũng đã gần chín giờ đêm, đã đến giờ chuẩn bị nghỉ ngơi, nếu không muốn ngày mai không thức dậy nổi và không đầy đủ tinh thần cho một ngày mới. Cứ như vậy, ngày qua ngày, thời gian trôi nhanh đến độ không ngờ.

Thanh đứng dậy nhìn quanh. Tính Thu rất sạch sẽ, ngăn nắp nhưng có lẽ mấy tuần nay Thu mệt nên để căn phòng hơi bừa bộn. Thanh xắn tay áo dọn dẹp giúp Thu. Trong lúc đang dọn dẹp, sắp xếp những sách vở và giấy tờ trên bàn làm việc của Thu vào ngăn kéo, Thanh nhìn thấy một quyển sổ dày. Thanh đoán là nhật ký của Thu. Chị em nàng đều có thói quen viết nhật ký. Có khi cũng không hẳn là những chuyện bí mật. Chỉ là những tư tưởng vụn vặt, những suy nghĩ vớ vẩn. Nhiều khi sau đó đọc lại, Thanh cảm thấy những điều mình đã viết thật ngớ ngẩn và buồn cười. Vậy mà nàng vẫn tiếp tục viết. Hình như nó đã trở thành một thói quen, không thể thiếu trong đời sống tinh thần của những người sống bằng nội tâm như chị em nàng.

Thanh nhìn quyển sổ, nàng không có bản tính tò mò muốn đọc những gì Thu đã viết. Nhưng hôm nay, Thanh thật sự muốn hiểu rõ tại sao tự dưng Thu bị bệnh. Đường tình duyên của Thu tuy lận đận, nhưng Thanh biết Thu rất lạc quan. Nếu không, có lẽ nàng đã chẳng thể sống được một mình bao nhiêu năm nay. Thanh biết chị mình vẫn còn yêu thương người yêu đầu đời, và vẫn đợi chờ trong vô vọng. Nhưng nàng vẫn sống rất vui vẻ. Que sera, sera! Đó là câu châm ngôn mà Thu vẫn thường nói khi gặp khó khăn trắc trở trong

cuộc sống.

Thanh lấy nhẹ cuốn sổ ra khỏi ngăn kéo, nàng quay lại nhìn Thu. Thu vẫn thờ đều. Thanh ngồi xuống ghế khế lật từng trang giấy. Đúng như Thanh nghĩ, quyển sổ nhật ký đã được Thu ghi hơn một nửa. Thanh tìm những trang cuối cùng, bắt đầu đọc. Từng trang, từng dòng, từng chữ... Những suy nghĩ và cảm xúc của Thu từ ngày gặp lại Đông, đang từ từ phơi bày trước mắt Thanh. Nước mắt Thanh lặng lẽ chảy dài. Thương cho Thu và thương cả cho Đông.

Thanh chợt nhớ lại từ ngày Thu sang thăm nàng rồi vội vã trở về Canada, Đông đã thay đổi rất nhiều. Chàng thường khéo léo hỏi thăm Thanh về hoàn cảnh của Thu, nhưng Thanh vô tình không để ý. Đông vốn ít nói, bây giờ lại trở nên trầm lặng hơn, buồn bã hơn. Thanh nhận ra tất cả những thay đổi đó nơi Đông. Nhưng mãi đến hôm nay khi đọc được những trang nhật ký của Thu, thì nàng mới biết nguyên nhân. Thanh gấp cuốn sổ lại, cất vào chỗ cũ. Nàng đã hiểu rõ căn bệnh của Thu và cũng đã tìm ra cách chữa trị cho chị mình.

Thắm thoát đã hết niên học. Đông trở về nhà sau khi đưa Thanh ra phi trường để trở về Canada ở với Thu trong hai tháng nghỉ hè. Đông nghe lòng buồn man mác, lúc này chàng rất muốn nhờ Thanh chuyển lời hỏi thăm Thu, nhưng rồi cuối cùng chàng đã không nói gì cả. Có lẽ không nên nhắc lại những gì mà người khác muốn lãng quên và chối bỏ.

Đông ngồi vào computer, chàng thật ngạc nhiên khi thấy một email của Thanh gửi đi cho chàng sáng nay trước giờ ra phi trường. Có chuyện gì sao Thanh không nói với chàng mà lại gửi email? Đông

mở lá thư:

Ngày... Tháng... Năm...

Anh Đông thân mến,

Có lẽ anh rất ngạc nhiên khi nhận được thư em? Lẽ ra em định nói với anh chứ không viết thư. Nhưng em sợ rằng khi đối diện với anh, cảm xúc sẽ làm cho em khó diễn tả được hết ý nghĩ và tình cảm của mình.

Anh còn nhớ mình quen nhau đã bao lâu rồi không? Một năm và hai tháng lẻ hai ngày. Sở dĩ em phải nói rõ như vậy với anh, là vì em muốn anh biết rằng em trân trọng cái mối quan hệ giữa chúng ta như thế nào. Thời gian qua, tuy em không nói ra nhưng em biết anh đã hiểu rõ tình cảm của em dành cho anh. Và em nghĩ rằng, anh cũng có cảm tình đặc biệt với em.

Cho đến khi chị Thu sang thăm em... Em quả thật vô tình khi không nhận ra được anh là người yêu xưa của chị Thu. Rồi chị Thu về, anh như biến thành con người khác. Sau đó chị Thu ngã bệnh, em trở về săn sóc cho chị... Cuối cùng em đã hiểu rõ mọi việc. Nhưng việc mà em cho rằng quan trọng nhất mà em đã hiểu, là em đã xác định được vị trí của mình trong tình cảm của anh. Tất cả chỉ là ngộ nhận. Anh không yêu em, mà anh đang yêu chị Thu qua hình ảnh của em. Khi biết được việc này, thú thật em đã buồn và suy nghĩ thật nhiều.

Nhưng cho đến bây giờ thì tất cả trong em đã ổn định rồi anh ạ. Hơn ai hết, em biết rằng tình yêu là một thứ mà mình không thể chiếm đoạt hay cưỡng bức mà có được. Mà dẫu cho có được đi nữa, thì cũng sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc. Và rồi em cũng biết mình phải làm gì cho anh và cho chị Thu, người chị tội nghiệp của em, đã sống gần nửa đời người trong nhớ mong hiu hắt.

Bây giờ phần còn lại là của anh. Em nghĩ, anh đã biết mình phải làm gì rồi phải không anh? Nếu anh cũng chưa hiểu rõ, mà vẫn còn giận vì thái độ trốn tránh của chị Thu hôm nọ, thì xin anh hãy đọc bốn câu thơ này. Em đã chép trộm trong nhật ký của chị ấy, cái ngày mà chị Thu vội vã trở về Canada.

Hình bóng ấy dường như ta mong đợi,

Gặp nhau rồi ôi tan nát lòng nhau

Để bây giờ ôm mãi một niềm đau

Đêm thao thức lòng mang mang nhưng nhớ.

Thư đã dài, lời và ý cũng đã cạn. Em xin tạm dừng đây anh Đông nhé. Anh đừng lo cho em. Khi trở về sau hai tháng hè thì em sẽ là một cô em vợ thật ngoan của anh mà (nếu anh có khả năng thuyết phục chị Thu). Cuối cùng, em thành thật cầu chúc cho anh và chị Thu những điều tốt đẹp nhất. Mong rằng hạnh phúc vĩnh cửu sẽ hiện diện mãi bên cạnh anh chị. Em rất vui khi nhìn thấy những người yêu nhau giờ đã có nhau.

Thanh

Đông ngẩng mặt, mắt chàng mờ đi vì cảm động với những lời lẽ chân tình của Thanh và những câu thơ của Thu, thì như một liều thuốc hồi sinh cho trái tim chàng. Đông nhìn qua cửa sổ, mới cách đây nửa tiếng, chàng nhìn thấy cảnh vật u ám lảm kia mà, sao bây giờ tất cả đều như được bao phủ bởi một màu hồng hạnh phúc thế này? Đông đứng dậy vươn vai, hít vào một hơi dài khoan khoái.

Chàng đã biết, những ngày hè này chàng phải làm gì. Hai tháng sợ rằng quá ngắn, không đủ thời gian cho chàng thu xếp mọi việc trước khi bắt đầu niên khóa tới. Đông cảm thấy mình như trở về năm hai mươi mốt tuổi, hăng hái và xông xáo. Chàng chợt nghĩ đến Thanh,

phải viết thư trả lời nàng. Năm phút sau, Đông gửi đi lá thư chỉ vồn vện có mấy dòng nhưng chàng biết là Thanh đang rất mong:

Em Thanh thân thương,

Thành thật cảm ơn cho tất cả những việc em đã làm vì anh và Thu.

Anh hứa sẽ không bao giờ để cho em phải thất vọng.

Anh rẽ tương lai của em,

Đông

Montreal, Thu 2006

Phạm Lệ An

Sưu tầm: DeeCee

Nguồn: phamlean.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 11 năm 2009